

QUAN ELS SINDICATS MANRESANS SE'N VAN DE MARXA

Joan Torres i Prat
jotiprat@gmail.com
Abril de 2009

Si ja és patètic el clamorós silenci i la sospitosa inhibició dels *nostres* sindicats majoritaris, després de més de 6 mesos després de declarar-se oficialment inaugurada *LA CRISI*, el que no es pot aguantar és que aquests muntin una “*mani*” sota el lema “Plantem cara a la crisi” per al proper dijous 30 d’abril.

Realment s’ha de tenir molta cara per entabanar la ciutadania a *plantar cara a la crisi*. La *CRISI* no és una *cosa que es pugui estomacar*: és un dels efectes de complexos processos que, en aquest cas, estan generant greus problemes als propietaris de capital (financer, industrial, etc.) a l’hora de mantenir taxes de beneficis suficientment atractives per a mantenir i incrementar les seves inversions. Dit d’una altra manera: l’anomenada crisi és *un atac de/al cor* dels beneficis empresarials, de creixement de la seva economia.

En el joc capitalista, la identitat social del *treballador* per definició no té més valor que el que pot tenir un grapat de KW o patates, matèria primera/insums -els eufemístics *recursos humans*- per a obtenir beneficis mitjançant la venda de mercaderies/serveis per sobre del cost de la seva producció. En aquest joc, el *treballador* és tot mamífer humà adult que per viure ha de vendre’s a algú altre, sempre que hi hagi algú que el compri. I sinó, es fot. Per definició. El sentit/missió de tota empresa *no és crear llocs de treball*, és per definició obtenir beneficis: quants menys treballadors necessiti per a obtenir-los, molt millor; és més *competitiva i eficient*. Els ex-treballadors de **Pirelli** sí que tenen segurament *alguna idea d'això*.

Sí, el capital financer i industrial té greus problemes per a mantenir/incrementar els seus beneficis, què passa? Això és la seva *CRISI* i l’estan resolent amb indubtable eficàcia: pèrdues en les Piràmides Financeres? Mans enlaire, que això és una emergència! I tot déu a apoquinar i els fills dels nostres fills. Pèrdues a les sobresaturades fàbriques, que desborden de mercaderies que molt pocs poden comprar (i que estan *tallant la branca que tot ho aguanta*)? Mans enlaire, que això és una emergència! I els recaptadors d’impostos (que només paguen els treballadors i quatre *idiotes*) acabaran abocant el que calqui i els treballadors *responsables* (els de SEAT en són paradigma) hi posaran el seu gra de sorra: treballar més hores i cobrar menys. Tot sigui per *lluitar contra LA CRISI*, és a dir, per sostenir/incrementar els beneficis empresarials. I els aturats? Mala sort, és *LA CRISI còsmica i galàctica*: evidentment, la culpa és seva perquè no han estudiat prou, no saben buscar feina, no es troben disposats a pagar per treballar, no consumeixen prou, etc. Culpa i/o mala sort. I punt.

Quina és l’opció dels esclaus quan les garrotades son massa doloroses? Demanar/suplicar pietat/prestacions socials... Sí, això és enraonat, civilitzat..., ja *farem* el que *puguem*, sempre i quan no interfereixi amb el més sagrat i innegociable: beneficis. Pacència, resignació i esperança ha estat, és i serà la cantinela eterna per als esclaus.

Amb tot plegat ara els nostres sindicats van i convoquen una **manifestació empresarial** per a pressionar els poders polítics, per tal que acoplin la mangera dels nostres impostos al pou sense fons dels necessaris beneficis empresarials. La xocolata del lloro seran les prestacions/proteccions socials: què és sinó el primer punt de reivindicació "*Per un pla de rescat de la indústria i la política de suport al sector serveis*"? El que ja és de dibuix tècnic és el segon punt: "*Impuls de l'ocupació i del mercat de treball*": s'uneixen dos conceptes contradictoris. El *mercat de treball*, per definició, és el concepte neutre oferta/demanda. L'atur és simplement un dels efectes impecables del mercat de treball: molta oferta i poca demanda, i què? **Això és el mercat de treball**. Que no està suficientment impulsat? Impulsar l'ocupació es fa amb Mercat (en darrer terme incrementant beneficis empresarials: menys impostos, menys càrregues socials, menys sous, més hores, més consum hiperhipotecat, etc.) o contra/al marge del mercat. Que no sembla que sigui aquest el cas.

Sí, els treballadors tenen un greu problema en una situació de crisi de beneficis empresarials: **ser treballadors**. Si així fos, potser el més coherent seria plantejar-se seriosament deixar de ser treballadors i esdevenir ciutadans adults. Que també sembla que no és aquest el cas. **Amunt les atxes!! Plantem cara, doncs, a LA CRISI!!**